Ref: 3179/K-5/KCBC/OL/DS 25.02.2019

2019 നോമ്പുകാല സന്ദേശം
ഫ്രാൻസിസ് മാർപാപ്പാ

"സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചം ദൈവമക്കളുടെ വെളിപ്പെടുത്തലിനെ ആകാംക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കുന്നു"
(റോമാ 8:19)

പ്രിയ സഹോദരീസഹോദരന്മാരേ,

ദൈവം ഓരോ വർഷവും സഭാമാതാവിലൂടെ "സന്തോഷപ്രദമായ ഈ കാലഘട്ടം നമുക്കു നല്കുന്നു - നവീകൃതമായ മനസ്സോടും ഹൃദയത്തോടുംകൂടി പെസഹാ രഹസ്യം ആഘോഷിക്കുവാൻ നാം ഒരുങ്ങുന്ന കാലഘട്ടം - ക്രിസ്തുവിൽ നമുക്കു പുതിയ ജീവൻ നല്കിയ മഹാസംഭവങ്ങളെ ഓർമ്മിക്കുന്ന കാലഘട്ടം" (ആമുഖ പ്രാർത്ഥന 1 നോമ്പുകാലം). ക്രിസ്തുവിന്റെ പെസഹാരഹസ്യത്തിന്റെ ഫലമായി നമ്മൾ സ്വീകരിച്ച രക്ഷയുടെ നിറവേറലിലേക്ക് ഈസ്റ്റർ മുതൽ ഈസ്റ്റർ വരെ അങ്ങനെ യാത്ര ചെയ്യാൻ നമുക്കു കഴിയും. "എന്തെന്നാൽ പ്രത്യാശയിലേക്ക് നാം രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നത്" (റോമാ 8:24). നമ്മുടെ ഭൗമികജീവിതങ്ങളിൽ നേരത്തേ തന്നെ പ്രവർത്തനനിരതമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ രക്ഷാരഹസ്യം ചരിത്രത്തെയും സൃഷ്ടി മുഴുവനെയും ആശ്ലേഷിക്കുക കൂടി ചെയ്യുന്ന ഒരു ചലനാത്മക പ്രക്രിയയാണ്. വിശുദ്ധ പൗലോസ് ശ്ലീഹാ പറയുന്നതുപോലെ, "സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചം ദൈവമക്കളുടെ വെളിപ്പെടുത്തലിനെ ആകാംക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കുന്നു" (റോമാ 8:19). ഈ വീക്ഷണപ്രകാരം, ഈ വരുന്ന നോമ്പുകാലത്ത് നമ്മുടെ മാനസാന്തര യാത്രയോട് ഒന്നുചേർന്നുപോകാൻ ചില ചിന്തകൾ തരാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

1. സൃഷ്ടിയുടെ വീണ്ടെടുപ്പ്

ക്രിസ്തുവിന്റെ പീഡാസഹനം, മരണം, ഉത്ഥാനം എന്ന ത്രിദിന പെസഹാചരണം ആരാധനാക്രമ വർഷത്തിന്റെ ഉച്ചകോടിയാണ്. ക്രിസ്തുവുമായുള്ള നമ്മുടെ അനുരൂപപ്പെടൽ (cf റോമാ 8:29) ദൈവിക കാരുണ്യത്തിന്റെ ഒരു അമൂല്യസമ്മാനമാണെന്ന അറിവോടെ തയ്യാറെടുപ്പിന്റെ ഒരു യാത്ര നടത്താൻ അത് നമ്മെ വർഷംതോറും ക്ഷണിക്കുന്നു.

നമ്മൾ ദൈവമക്കളെന്ന നിലയിൽ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരും പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെടുന്നവരും (cf റോമാ 8:14) ദൈവികനിയമത്തെ അംഗീകരിക്കാനും അനുസരിക്കാനും കഴിവുള്ളവരുമാണ്. ആ നിയമം നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിലും പ്രകൃതിയിലും എഴുതപ്പെട്ടതാണ്. നാം സൃഷ്ടിയുടെ വീണ്ടെടുപ്പിൽ സഹകരിക്കുന്നതിലൂടെ സൃഷ്ടിയുടെ ഉപകർത്താക്കളായിത്തീരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് സൃഷ്ടി ദൈവമക്കളുടെ വെളിപ്പെടുത്തലിനെ ആകാംക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കുന്നു എന്നു വിശുദ്ധ പൗലോസ് ശ്ലീഹാ പറയുന്നത്. മറ്റു വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ, യേശുവിന്റെ പെസഹാരഹസ്യത്തിന്റെ കൃപ ആസ്വദിക്കുന്ന എല്ലാവരും അതിന്റെ നിറവേറൽ അനുഭവിച്ചറിയുന്നത് മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ വീണ്ടെടുപ്പിൽത്തന്നെയാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹം വിശുദ്ധരുടെ ജീവിതങ്ങളെ ചൈതന്യത്തിലും ശരീരത്തിലും ആത്മാവിലും രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അവ ദൈവത്തിനു സ്തുതി സമർപ്പിക്കുന്നു. പ്രാർത്ഥന, ധ്യാനം, കല എന്നിവയിലൂടെ അവ മറ്റു സൃഷ്ടികളെയും ആ സ്തുതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നു. വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസ് അസീസിയുടെ "സൃഷ്ടികളുടെ സംഗീത"ത്തിൽ വിസ്മയനീയമാംവിധം അതു പ്രകടമാണല്ലോ (cf. ലാവുദാത്തോ സി, 87). എന്നാലും ഈ ലോകത്തിൽ വീണ്ടെടുപ്പ് ഉത്പാദിപ്പിച്ച് സമന്വയം പാപത്തിന്റെയും മരണത്തിന്റെയും നിഷേധാത്മകശക്തിയുടെ നിരന്തര ഭീഷണിക്കു കീഴിലാണ്.

2. പാപത്തിന്റെ നാശാത്മകശക്തി

യഥാർത്ഥത്തിൽ, നാം ദൈവത്തിന്റെ മക്കളെന്ന നിലയിൽ ജീവിക്കുന്നതിൽ പരാജയപ്പെടുമ്പോൾ നമ്മൾ അയല്ക്കാരോടും മറ്റു സൃഷ്ടികളോടും - നമ്മോടുതന്നെയും - നാശകരമായ രീതിയിൽ പെരുമാറു

ന്നു. കാരണം, അവരെയെല്ലാം നമ്മുടെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ച് ഉപയോഗിക്കാമെന്ന് ഏറെക്കുറെ ബോധപൂർവം നാം ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. അപ്പോൾ മിതത്വമില്ലായ്മ വിജയിക്കുന്നു: നമ്മുടെ മാനുഷികാവസ്ഥയും പ്രകൃതിതന്നെയും നമുക്കു നല്കിയിട്ടുള്ള പരിമിതികളെ അതിലംഘിക്കുന്ന ഒരു ജീവിതം നയിക്കാൻ നാം പരിശ്രമിക്കുന്നു. ദൈവചിന്തയോ ഭാവിപ്രത്യാശയോ ഇല്ലാതെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ദൈവനിഷേധികളുടെ തനിസ്വാഭാവമായി ജ്ഞാനഗ്രന്ഥം (cf. 2,1-11) സൂചിപ്പിക്കുന്നതരം കടിഞ്ഞാണില്ലാത്ത ആഗ്രഹങ്ങൾക്ക് നമ്മൾ കീഴ്പ്പെടുന്നു. നാം നിരന്തരം ഈസ്റ്ററിലേക്കു തിരിയാതിരുന്നാൽ, ഉത്ഥാനത്തിന്റെ ചക്രവാളത്തിലേക്കു തിരിയാതിരുന്നാൽ, “എനിക്ക് എല്ലാം വേണം, ഇപ്പോൾത്തന്നെ വേണം” “അമിതമായതു മതിയാകുന്നില്ല” എന്നിങ്ങനെയുള്ള മുദ്രാവാക്യങ്ങളിൽ പ്രകടമാകുന്ന മനോഭാവം മേല്ക്കൈനേടും.

നമുക്ക് അറിയാവുന്നതുപോലെ, എല്ലാ തിന്മയുടെയും വേര് പാപമാണ്. അത് ആദ്യത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടൽ മുതൽ ദൈവവുമായുള്ള നമ്മുടെ ഐക്യത്തെയും മറ്റുള്ളവരോടും പ്രകൃതിയോടു തന്നെയുമുള്ള ഐക്യത്തെയും തകർത്തു. പ്രകൃതിയോട് നമ്മുടെ ശരീരം വഴി നാം പ്രത്യേകമാംവിധം ബന്ധപ്പെട്ടാണിരിക്കുന്നതിനാൽ ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യത്തിന്റെ ഈ തകർച്ച ഞാൻ ജീവിക്കാൻ വിളിക്കപ്പെട്ട പരിസ്ഥിതിയുമായുള്ള ഐക്യപൂർണമായ ബന്ധത്തെയും തകർക്കുന്നു. അങ്ങനെ പൂന്തോട്ടം ഒരു മരുഭൂമിയായിത്തീർന്നു (cf ഉത്പ. 3:17-18). സൃഷ്ടിയുടെ ദൈവമായി തന്നെത്തന്നെ പരിഗണിക്കാൻ മനുഷ്യനെ പാപം പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. സൃഷ്ടിയുടെ അധികാരിയായി സ്വയം ചമഞ്ഞ് സ്രഷ്ടാവ് നിശ്ചയിക്കാത്തതും സ്വന്തം താത്പര്യങ്ങൾക്കു ചേർന്നതുമായ വിധത്തിൽ മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിയെ ഉപയോഗിക്കുന്നത് മറ്റു സൃഷ്ടികളുടെ നാശത്തിനു കാരണമാകും.

ദൈവത്തിന്റെ നിയമം അഥവാ സ്നേഹത്തിന്റെ നിയമം ഉപേക്ഷിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ‘ദുർബലന്റെ മേൽ ശക്തൻ’ എന്ന നിയമം നടപ്പിലാകും. മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന പാപം (cf മർക്കോ 7:20-23) അത്യാഗ്രഹത്തിനും സുഖത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അനിയന്ത്രിതമായ ഓട്ടത്തിന്റെയും മറ്റുള്ളവരുടെയും തന്റെ തന്നെയും നന്മയോടുള്ള താത്പര്യമില്ലായ്മയുടെയും രൂപം സ്വീകരിക്കും. അത്, ഓരോ ആഗ്രഹവും ഒരു അവകാശമായി കാണുന്ന ആ അദമ്യമായ മോഹത്താൽ, സൃഷ്ടികളുടെ - അതായത് വ്യക്തികളുടെയും പരിസ്ഥിതിയുടെയും - ചൂഷണത്തിലേക്ക് നയിക്കും; ഉടനെയോ, പിന്നീടോ അതിന്റെ പിടിയിലുള്ള എല്ലാം നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും.

3. അനുതാപത്തിന്റെയും ക്ഷമിക്കലിന്റെയും സൗഖ്യദായകശക്തി

“പുതിയസൃഷ്ടി” ആക്കപ്പെട്ട ദൈവമക്കളുടെ വെളിപ്പെടൽ സൃഷ്ടിക്ക് അത്യാവശ്യമാണ്. എന്തെന്നാൽ “ക്രിസ്തുവിൽ ആയിരിക്കുന്നവൻ പുതിയ സൃഷ്ടിയാണ്. പഴയതുകടന്നുപോയി. ഇതാ പുതിയതു വന്നു കഴിഞ്ഞു” (2 കോറി, 5:17). യഥാർത്ഥത്തിൽ അവരുടെ വെളിപ്പെടൽ മുഖേന സൃഷ്ടിക്കുതന്നെ, പുതിയ ആകാശത്തിലേക്കും പുതിയ ഭൂമിയിലേക്കും സ്വയം തുറന്നുകൊണ്ട് (cf വെളി 21:1) ഒരു പെസഹാ ആഘോഷിക്കാം. ഈസ്റ്ററിലേക്കുള്ള പാത ഒരുകാര്യം ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട് - പെസഹാരഹസ്യത്തിന്റെ സമൃദ്ധമായ കൃപാവരം പൂർണ്ണമായി ജീവിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നാം, ക്രൈസ്തവരെന്ന നിലയിൽ, നമ്മുടെ മുഖങ്ങളെയും ഹൃദയങ്ങളെയും അനുതാപം, മാനസാന്തരം, ക്ഷമിക്കൽ എന്നിവയിലൂടെ നവീകരിക്കണം. സർവ്വസൃഷ്ടിയുടെയും ‘ആകാംക്ഷയോടുള്ള കാത്തിരുപ്പ്’ പൂർത്തിയാക്കുന്നത് ദൈവമക്കളുടെ വെളിപ്പെടലിലാണ്, അതായത്, ക്രൈസ്തവരും സകലജനവും മാനസാന്തരത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമായ ആ ‘ ‘ഈറ്റുനോവി’ലേക്ക് ആത്യന്തികമായി പ്രവേശിക്കുമ്പോഴാണ്. സൃഷ്ടി മുഴുവനും നമ്മോടൊപ്പം മുമ്പോട്ടു പോകാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. “സൃഷ്ടി ജീർണ്ണതയുടെ അടിമത്വത്തിൽ നിന്ന് മോചിതമാകുകയും ദൈവമക്കളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യും”(റോമ 8.21) നോമ്പുകാലം ഈ മാനസാന്തരത്തിന്റെ കൗദാശികമായ അടയാളമാണ്.

വ്യക്തിപരവും കുടുംബപരവും സാമൂഹികവുമായ ജീവിതത്തിൽ പെസഹാരഹസ്യത്തെ മൂർത്തീഭവിപ്പിക്കാൻ അത് ക്രിസ്ത്യാനികളെ ക്ഷണിക്കുന്നു. സർവോപരി ഉപവാസം, പ്രാർത്ഥന, ധർമദാനം എന്നിവ വഴിയാണ് അങ്ങനെ ചെയ്യേണ്ടത്.

ഉപവാസം: ഇത് മറ്റുള്ളവരോടും സൃഷ്ടിമുഴുവനോടുമുള്ള നമ്മുടെ മനോഭാവത്തെ മാറ്റാൻ പഠിക്കലാണ്; നമ്മുടെ അത്യാഗ്രഹത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിന് എല്ലാം വിഴുങ്ങുവാനുള്ള പ്രലോഭനത്തിൽ നിന്ന് പിന്തിരിയലാണ്; നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ ശൂന്യത നിറയ്ക്കാൻ കഴിയുന്ന സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി സഹിക്കാൻ തയ്യാറാകലാണ്. **പ്രാർത്ഥന:** വിഗ്രഹാരാധനയും നമ്മുടെ അഹംഭാവത്തിന്റെ സ്വയം പര്യാപ്തതയും ഉപേക്ഷിക്കാനും കർത്താവിനെയും അവിടത്തെ കാരുണ്യത്തെയും നമുക്ക് ആവശ്യമുണ്ടെന്ന് അംഗീകരിക്കാനും പ്രാർത്ഥന നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. **ധർമ്മദാനം:** നമുക്കില്ലാത്ത ഒരു ഭാവി കൈക്കലാക്കാൻ നമുക്കു കഴിയുമെന്ന മിഥ്യയായ വിശ്വാസത്തിൽ എല്ലാം നമുക്കുവേണ്ടി സംഭരിച്ചുവയ്ക്കുന്ന മാനസികവിഭ്രാന്തിയിൽ നിന്ന് ധർമ്മദാനം വഴി നാം രക്ഷപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ സൃഷ്ടിയെയും നമ്മിൽ ഓരോരുത്തരെയും സംബന്ധിച്ച് ദൈവത്തിനുള്ള പദ്ധതിയുടെ സന്തോഷം വീണ്ടും കണ്ടെത്താം. അവിടത്തെയും നമ്മുടെ സഹോദരീസഹോദരന്മാരെയും മുഴുവൻ ലോകത്തെയും സ്നേഹിക്കുന്നതിലാണ് അത് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ഈ സ്നേഹത്തിൽ നമ്മുടെ യഥാർത്ഥമായ സന്തോഷം കണ്ടെത്താം.

പ്രിയ സഹോദരീസഹോദരന്മാരേ, നാല്പതു ദിവസത്തെ “നോമ്പു”കാലം ദൈവപുത്രൻ സൃഷ്ടിയുടെ മരുഭൂമിയിൽ ചെലവഴിച്ചു. അതിനെ വീണ്ടും ആദിമ പാപത്തിനുമുമ്പ് ആയിരുന്നതുപോലെ ദൈവവുമായുള്ള ഐക്യത്തിന്റെ പൂന്തോട്ടമാക്കിത്തീർക്കുകയെന്ന ലക്ഷ്യം ആ മരുഭൂമി വാസത്തിനുണ്ടായിരുന്നു (cf മർക്കോ 1:12-13, ഏശ 51:3). അതേ പാതയിലൂടെയുള്ള യാത്രയായിരിക്കട്ടെ നമ്മുടെ ഈ വർഷത്തെ നോമ്പുകാലം. അത് സൃഷ്ടിക്കും ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രത്യാശ നല്കട്ടെ. അങ്ങനെ “സൃഷ്ടി ജീർണതയുടെ അടിമത്തത്തിൽനിന്ന് മോചിതമാകുകയും ദൈവമക്കളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യും” (റോമാ 8:21). കൃപാവരത്തിന്റെ ഈ കാലയളവ് മിഥ്യയാകാൻ നാം അനുവദിക്കരുത്! യഥാർത്ഥ മാനസാന്തരത്തിന്റെ പാതയിലൂടെ പുറപ്പെടാൻ നമുക്ക് ദൈവസഹായം യാചിക്കാം. നമ്മുടെ സ്വാർത്ഥതയും സ്വയം മുഴുകലും ഉപേക്ഷിക്കാം. യേശുവിന്റെ പെസഹായിലേക്കു തിരിയാം. നമ്മുടെ സഹോദരീസഹോദരന്മാരുടെ ആവശ്യങ്ങളിൽ നമുക്ക് അവരോടൊപ്പം നില്ക്കുകയും നമ്മുടെ ആത്മീയവും ഭൗതികവുമായ സ്വത്തുക്കൾ അവരുമായി പങ്കുവയ്ക്കുകയും ചെയ്യാം. ഇങ്ങനെ, പാപത്തിന്റെയും മരണത്തിന്റെയും മേലുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ വിജയത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി നമുക്കു സ്വാഗതം ചെയ്യാം. അതിന്റെ പരിവർത്തനാത്മകമായ ശക്തിയെയും മുഴുവൻ സൃഷ്ടിയിലേക്കും പ്രസരിപ്പിക്കാം.

വത്തിക്കാനിൽ നിന്ന് 4 ഒക്ടോബർ 2018,
വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസ് അസ്സീസിയുടെ തിരുനാൾ ദിവസം

പി.ഒ.സി., കേരള കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ആസ്ഥാനകാര്യാലയം
കൊച്ചി - 682 025